

Zato mladší syn Marek byl čertí dítě. Hodně pohyblivý, štíhlý, bystrý, pro strach měl uděláno. Když přišel ke Dvořákovým Mikuláš, zatímco tehdy dvanáctiletý Ivan vzorně stál a recitoval básničky, jeho mladší brácha Marek čerta přivázal za ocas k noze stolu. Ivan byl klidnější, poslušnější, Marek divoch.

Ivan vždycky trpěl menší pozorností rodičů. Nevlastní otec se k němu choval hezky, ale nebyl to jeho táta, což mu dávala babička pocítit. Ještě horší ale bylo, že maminka Helena podléhala rodinné atmosféře ovlivňované babičkou a Ivana opomíjela taky: „Ty už jsi velkej, Ivane,“ říkala, „postarej se o sebe sám.“ Zato Marek byl protežované dítě a vyrostl z něj sebevědomý a drzý kluk.

2

Léta plynula, chlapci vyrostli, dospěli a každý si pořídil vlastní rodinu. Babička umřela, pan Dvořák a paní Dvořáková zestárli. Antonín, bývalý voják a pozdější garážmistr, Markův tatínek a Ivanův otčí, si v osmdesáti letech zlomil nohu v krčku a na komplikace po úrazu zemřel také. Zůstala jenom maminka Helena, které je dnes téměř devadesát.

Helena byla vždycky pracovitá. Učila na základní škole, což se na ní podepsalo. Všechno chtěla řídit a všichni ve škole se jí báli. Nedá se říct, že by byla přímo zlá, ale rozhodně dost

přísná. Prostě taková metrnice. Když měla dozor ve školní jídelně, všechny kuchařky jásaly, protože provoz v jídelně skončil o hodinu dřív než normálně. Helena se tyčila nad dětmi a všechny dirigovala: „Novák, kam si to sedáš? Tady si sedni! Jak to, že jsi nesněd’ polívku? No, to by se maminka divila, že ti platí polívku, a ty ji necháš? Ale nevykládej, nevykládej, že už nemůžeš. Koukej, jak jsi podvyživenej! Tady to přede mnou sníš!“

Když děti zahlédly její bílou hlavu, protože od určité doby měla úplně bílé vlasy, husté, ne žluté, prostě stříbřitě bílé, na oběd radši nešly. „Je tam Bílá hlava,“ říkaly, „tam nejdeme...“

Ženská to byla energická a zvyklá organizovat život celé rodině. A nejenom rodině, ale každému, kdo jí přišel na oči. Stejně jako ve třídě plné dětí musela mít pravdu a poslední slovo i doma. Diskuse se nepřipouštěly, v rodině byla ona velící důstojník. Přišel jsi na rodinný oběd a ona se tě zeptala, kolik si dáš knedlíků. Odpověděl jsi dva, ale ona řekla: „Tady máš pět.“ Pokusil ses o nějaký odpor, a bylo ti řečeno: „Ale nevykládej, tady máš ještě šestej, přece to nevyhodíme!“

I v pozdějších letech, když už kluci dospěli, bylo patrné, že Helena nadřazuje mladšímu Markovi a Ivana drží zkrátka. Samozřejmě oběma synům kontrolovala a kádřovala partnerky. Spoustu z nich vypudila.

Klukům je dnes padesát a pětasedesát, vdova Dvořáková, teď už jí říkáme babička, je učitelka na penzi, bydlí ve vlastním bytě, ale energie a další poplatky spjaté s bytem za ni platí Ivan, který si to jako zazobaný advokát může dovolit. Dnes